

זיבורים טובים

שבועון הילדים של 'משרת השלום'

הנושא:

**אחדות -
הדרך לשלמות**

מס' 66

★
**פר' ויקהל
אדר פ"ה**

זוכים לתרי"ג - לבד?

לבד בעקבות התנ"ך

אלברט בן השלושים התישב בפנתו הקבועה, על ספסל האבן שעל גדות האגם הגדול.

הוא חטט בתיקו והוציא משם את ספר התנ"ך, כשידיו רוטטות מהתרגשות כמו בכל פעם מחדש.

מאז שגלה את המכתב של אמו, נוחה עדן, בו היא מספרת לו שהוא יהודי, הוא לא הפסיק ללמוד.

'אם אני יהודי' - הוא חשב, 'עלי להתנהג כמו שיהודי צריך להתנהג!'

אלברט שמע שבתורה כתובות תרי"ג מצוות - שש מאות ושלוש עשרה מצוות. זה לא מעט בכלל, אבל הוא החליט שהוא ילמד ויקים הכל. לא היה לו עם מי לדבר, ואת מי לשאל, מבלי אף יהודי בסביבה הקרובה. אבל ספר תנ"ך אחד היה לו, וממנו הוא קנה ללמוד הכל.

בתחלה זה היה נראה לו אפשרי. אבל מיום ליום הוא התחיל לזהות ולהתבלבל. 'הנה, גם היום זה קורה', הוא חשב בתמיהו, כשנתקל במצוה שאין לו דרך לקים - מצוות פדיון הבן! הרי סווי שלו נולדה ראשונה, בת יחידה... גם אם יולדו לו בנים, בכורים הם כבר לא יהיו... מה עושים? הוא לא יקים את כל תרי"ג המצוות?

כיצד מקימים את התורה כלה?

מה היה עם אלברט בסוף? איני יודע. אני מקנה שהשם שלח לו יהודים טובים שהדריכו אותו והסבירו לו שיש מצוות שהם רק לכהנים, יש מצוות שהם רק לזרעים או רק ללויים... יש מצוות הנוגעות רק בארץ ישראל, ויש מצוות שמתאפשרות רק במקרים נדירים.

כל זה ברור לכולם. אבל יש לי שאלה אליך:

השֵׁלֶם שֶׁעַל יְדֵי כָּל הַמִּצְוֹת.
הַתְּשׁוּבָה הַיָּא - הַפֶּזֶל. הַפֶּזֶל הַמִּיחָד שֶׁל עַם
יִשְׂרָאֵל.

הַתּוֹרָה מִתְקַיֶּמֶת
בְּשִׁלְמוֹת, רַק בְּזָכוֹת
הַעֲבָדָה שְׂכָלְנוּ, כָּל
יִשְׂרָאֵל, מַחְבְּרִים
יַחַד לְשִׁלְמוֹת אַחַת
גְּדוֹלָה.

כָּל אֶחָד שְׁעוֹשֶׂה
מִצְוָה (כֵּן) גַּם אֵתָה
כְּשֶׁאֵתָה נוֹטֵל יְדִים
לְאַרוּחַת הָעֶרֶב),
מִזְכֶּה בָּה אֶת כָּל
עַם יִשְׂרָאֵל.

כָּל אֶחָד עוֹשֶׂה
מָה שֶׁהוּא יָכוֹל,
וְיַחַד זֹכִים
לְקַיֵּם אֶת הַתּוֹרָה
בְּשִׁלְמוֹת, בְּעֶזְרַת הַשָּׁמַיִם!

עֲכָשׁוּ נָבִין עוֹד יוֹתֵר אֶת מִצְוֹת "וְאֶהְבֶּתָּ לְרֵעֶךָ
כְּמוֹךָ". מָה זֶה "כְּמוֹךָ"? הוּא בְּאֵמֶת כְּמוֹךָ! הוּא כְּמוֹ
חֶלֶק מִמֶּךָ. הֵרִי כְּשֶׁהוּא, הַחֲבֵר שְׁלָךְ/ הָאֵחַ שְׁלָךְ/
הַשֶּׁכֶן, עוֹשֶׂה דְּבָרִים טוֹבִים, זֶה בָּאֵלּוּ אֵתָה בְּעֶצְמָךְ
עֲשִׂיתָ מִשְׁהוּ טוֹב. וְכִשֶּׁאֵתָה עוֹשֶׂה מִשְׁהוּ טוֹב, זֶה
בָּאֵלּוּ גַּם הוּא עֹשֶׂה! כָּל הַיְּהוּדִים זֹכִים וּמְרִיחִים
בְּזָכוֹת הַמַּעֲשֶׂה הַטוֹב שְׁלָךְ, וְזֶה מִיִּטִּיב עִם כָּלֵל
יִשְׂרָאֵל.

אִיךְ נִרְאֶה חֶלֶק בּוֹדֵד מִפֶּזֶל? יֵשׁ בּוֹ שְׂקָעִים
וּבְלִיטוֹת. הוּא אֵינוֹ יָשָׁר, הוּא אֵינוֹ מְשֻׁלָּם. חֲסָרִים
לוֹ חֲלָקִים, חֲסָר לוֹ הַמָּשַׁךְ הַתְּמוּנָה. אֵךְ בְּרִנֵּעַ
שְׂמִיכָנִים אוֹתוֹ לִפְזֵל, אֵז אֶפְלוּ שֶׁהוּא בְּעֶצְמוֹ
נִשְׁאָר בְּאוֹתוֹ גָּדֵל וּבְאוֹתוֹ חֲסָרוֹן, הוּא נֶעֱשֶׂה חֶלֶק
מִשְׁלְמוֹת אַחַת גְּדוֹלָה, וְהַחֲסָרוֹנוֹת שֶׁלוֹ אֵינָם
מְרַגְּשִׁים כָּלֵל.

גַּם אֲנִי וְגַם אֵתָה, כְּמוֹ חֲלָקִי הַפֶּזֶל, אֵינָנו
מְשֻׁלָּמִים. הֵרִי אֲנִי לְבַדִּי אֵינִי מְשֻׁלָּם... אֲנִי רוֹצֶה,
מִתְאַמֵּץ וּמְשִׁתְּדֵל לְהַתְקַדֵּם, אֲבָל יֵשׁ דְּבָרִים שְׂאֵינִי

יְדוּעַ שְׂתִרְיָג הַמִּצְוֹת,
רָמ"ח מִצְוֹת עֹשֶׂה וְשִׁס"ה לֹא
תַעֲשֶׂה, הֵן כְּנֶגֶד כָּל הָאֵיבָרִים וְהַגִּידִים
בְּגוֹף שְׁלָנוּ.

כָּל מִצְוָה הִיא כְּנֶגֶד חֶלֶק מִסִּים בְּגוֹף, וּבְזָכוֹתָהּ
יֵשׁ לוֹ תִּקּוֹן וְקִיּוּם. מָה
נַעֲשֶׂה שְׂאֵינָנו יְכוּלִים לְקַיֵּם
אֶת הַכָּל?

הֵרִי אִם לֹא יִהְיֶה לָנוּ
כֵּן בְּכוֹר, לֹא נוּכַל לְקַיֵּם
מִצְוֹת פְּדִיּוֹן הַבֵּן. אִם
לֹא נִהְיֶה חֲקֵלָאִים, לֹא
נוּכַל לְקַיֵּם אֶת מִצְוֹת
לְקַט, שְׂכַחָה וּפִאָּה.
הָאִם בְּגִלָּל זֶה נִפְסִיד
אֶת הַתִּקּוֹן לְרָמ"ח
אֲבָרֵינוּ וְשִׁס"ה גִּידֵינוּ?

אֲלֹבֶרֶט הִיָּה בְּאֵמֶת
מְדַאָּה, וְאוּלֵי גַם אֵתָה
מִתְחִיל קֶצֶת לְתַהוֹת,
כִּי־צַד אָדָם יַחֲדִי יִגִּיעַ לְתִקּוֹן

חִידָה בְּמִידָה

חִידוֹת בְּעִינֵי מַדּוֹת
וּשְׂמִירַת הַלָּשׁוֹן

חִידָה:

מַחְמָאוֹת וְדְבָרִי
שְׁבַח מְגֻמִים
דּוּדִי מִסְפָּר בְּאֲזֵנִי
מִסְפָּר שׁוֹמְעִים.
יוֹסִי בִּינִיהֶם, קֶשֶׁה
לוֹ זֹאת לִסְבֹּל
הוּא מוֹסִיף מְלָה שֶׁל
נָנְאִי, מְלָה וְזֶה הַכָּל.
בְּמָה וְכִשֶּׁל דּוּדִי?

יכול לעשות. ברגע שאני באחדות עם הסוכבים, אז אף שעדין אני משלם, אני הופך להיות חלק משלמות אחת גדולה.

זה משמעותי בכל מעשה שאני עושה בחיים. למשל כאשר אני מבין על אפרסק. כמה שאעצם עיניים, אתרכז בברכה ואמנה את המלים, עדיין אני יכול לעשות זאת כמו גדול הדור שמכניס בברכה הזו בנות נשגבות שרחוקות מההבנה שלי מרחק רב מאד...

וכאשר אני מתפלל - כמה שאני משקיע ומשתדל להתרכז קורה לפעמים שיש לי בלבול, הסחת דעת ומחשבות שמפריעות.

בשם כל ישראל!

שמע דבר מענין: האם אתה מכיר את הנסח שאומרים לפני תפלה, שמקבלים על עצמנו את מצות 'ואהבת להעך' או את הנסח שאומרים לפני מצוות מס'מות: 'לשם יחוד... בשם כל ישראל'? חשבת פעם מדוע אומרים זאת? התשובה פשוטה: כאשר אנו מתחזקים באהבת ישראל לפני תפלה או מצוה, היא מתחברת לתפלות ולמצוות של כל ישראל, כולל של הצדיקים הכי גדולים. בצורה

הזאת,

תפלותיהם ומצוותיהם הנשגבות של הצדיקים הגדולים מזכות את כלנו, את כל ישראל, וגם - כן! גם התפלה שלי, והמצוה שלי, מתאספות ומוסיפות לכל עם ישראל.

כי כלנו אחד - כלנו משפחה אחת. כל אחד עושה את מה שהוא יכול, ותורם את חלקו. גם המעשים הקטנים שלי והלא משלמים שלי, וגם הרצונות הטובים הקטנטנים שלי, מתחברים לשלמות של עם ישראל. הם נעשים חלק ממשוהו שלם וענק, וזה נוהג להם ערך הרבה יותר מיוחד.

כמה נחת יש לרבונו של עולם כשהפזל של העם שלו משלם!

בעז"ה בשבוע הבא נתחיל נושא חדש...

בינתיים תחשוב על מה שקראת!

שבת שלום - משלם.

שו"ת
משולם
הלכה לשלחן השבת

דני כותב מכתב לנתי.
הוא מספר לו על מה שקרה היום בכיתה, על שלומי שהפריע, ועל הענש החמור שהוא קבל.
האם דני נכשל באסור לשון הרע?

כשם
שאסור לומר לשון הרע, כך אסור גם לכתב דברים כאלו.

קומיקס
בהמשכיםסוזות
במגרש החיים

כתבה: ש. רוזנשטיין | איור: יוספי יוסף

תקציר: בעקבות עצתו של עקץ, משלים מגלה סודות מהאספה של המבגרים, וכל התכניות משתבשות. ספרא עוזר למשלים למצא את אורי שניהם תקועים מאחורי המפה. עקץ שוב מנסה לבלבל את משלים.

המשך: יבוא בעז"ה

לקבלת העלון
להפצה בבית הכנסת
חינוך: 02-5379160 שלוחה 0

רוצים לשמע יותר על משלים וחבריו, ועל תילי היצר הרע המסכנים? **הפנסו לקו חברים 072-337-2212 שלוחה 34**